

BIJZONDER WONEN

HELEEN DE BRUIJN

Huis als plooi in het landschap

NEKKEVELD | Douwe Veldhuizen woont middenin de Arkemheense Polder, in de Nijkerkse buurtschap Nekkeveld. Hij werkt er aan een 'agrarisch ecologisch landgoed', met plas- en weidebiotopen. Zijn huis is slechts een plooi in het landschap.

De Arkemheense polder is een bijzonder natuurgebied, een Natura 2000 gebied, wat wil zeggen dat de natuur er extra wordt beschermd. De winters kunnen er lang zijn, guur, met straffe koude winden. Er overwinteren weidevogels uit Scandinavië, smienten, ganzen en kleine zwanen uit de poolstreken. In het voorjaar en de zomer is het er levendig, met weidevogels, grassen, veldbloemen en de bijbehorende insecten.

Dit is de plek waar Douwe Veldhuizen zich thuisvoelt. „Als kind al reed ik pony hier op de dijk, langs de voormalige Zuiderzee. En ging ik met een schepnet, gemaakt van de panty van mijn moeder, erop uit om in sloten en plassen te zoeken naar kikkervisjes.”

Vijftien jaar geleden besloot Veldhuizen definitief in de polder te gaan wonen. Hij vertrok uit Bun-

▲ Douwe Veldhuizen bouwde een huis in de Arkemheense polder. Trefwoorden: inspiratie, rust, oase.

schoten, waar hij opgroeide, een gezin stichtte en onder meer make-laar in vastgoed was. Hij kocht een van oorsprong middeleeuws terpboerderijtje in het Nekkeveld, zoals

dit buurtschap in de gemeente Nijkerk wordt genoemd. En daarbij ruim 13 hectare weidegrond. „Het boerderijtje is eigenlijk niet geschikt om in te wonen, maar ik heb er toch een aantal jaren in gezeten. Intussen maakte ik plannen om een nieuw huis te bouwen. Natuurlijker wonen en leven was de achterliggende gedachte.

„De trefwoorden inspiratie, rust en oase zijn mijn belangrijkste drijfveren. Ik bevorder een sloot- en plasbiotoop en een weidebiotoop waar weidevogels het goed hebben. In de zomermaanden kunnen mijn dieren

hier grazen: koeien, geiten, schapen en paarden.”

In 2007 begon hij aan de bouw van zijn nieuwe huis, dat zoveel mogelijk moest opgaan in het land-

schap. Het is een wonderlijk bouw-sel geworden. Bovengronds is de woonlaag met aan een kant een grote ronde glaspartij, die een weids uitzicht biedt op de polder.

Het glas is echter deels doorgetrokken naar de laag eronder, waardoor je beneden door het glas kunt bekijken wat er in de plas allemaal leeft. Die plas, geïnspireerd op zogenoemde waaïen, die ontstonden na vroegere dijkdoorbraken, staat in verbinding met een voormalige beek.

Ondergronds

Ondergronds is ruimte voor atelier, museum, expositie- en werkruimte. „Het gebouw is afgedekt met aarde, waardoor het oogt als een plooi in het landschap met gras, weidebloemen en broedende Kievieten op het dak.”

Het weidse landschap buiten wordt door de grote glaspartijen ook binnenshuis beleefd. De deuren zijn afkomstig van een oud gesloopt herenhuis uit Amsterdam. Opvallend is dat ongeveer alle wanden en vloeren van puur beton zijn, onafgewerkt en zo hier en daar liggen kleden van koeienhuiden. Alleen de vloer heeft een tintje gekregen, maar verder geen 'aardse zaken' als verf, behang of plinten. „Als make-laar ging ik huis in huis uit en dan zie je veel van hetzelfde. Ik wil laten zien dat het anders kan.”

▲ De deuren zijn afkomstig van een oud gesloopt herenhuis uit Amsterdam. FOTO'S DESIRÉE SCHIPPERS

Ik wil laten zien dat het anders kan

–Douwe Veldhuizen

▲ Het weidse landschap wordt door de grote glaspartijen ook binnenshuis beleefd, zoals hier in de badkamer.

PRONKSTUK

Liefde en lawaai op een doek

JELLE VEENSTRA

„Hij is mooi, hè?” Tonnie Klink (45) glimlacht. „Dit schilderij kenmerkt mijn leven. De papegaaien staan voor vrolijkheid, liefde en lawaai. Ik hou van mensen, maar ik mis sinds 2008 één van de allerbelangrijkste.” Klink doelt op haar moeder Hennie, de maker van het schilderij. „Mijn moeder had de longziekte COPD. Ze zat dag en nacht aan het zuurstof. Ze kon alleen nog maar tv kijken.” Tonnie

▲ Tonnie Klink met hét schilderij. BRAM PETRAEUS

slikt. „En borduren...” Het geborduurd schilderij maakte ze volgens Tonnie in eerste instantie

voor zichzelf. „Mijn moeder en ik vinden papegaaien schitterende dieren. Ze zijn zo ontzettend intel-

ligent. Mijn moeder wilde op latere leeftijd nog een papegaai, maar kon deze vanwege haar ziekbed niet verzorgen.”

Het papegaaienschilderij heeft Tonnie uiteindelijk zelf moeten ophangen. „Mijn moeder heeft dit schilderij weliswaar gemaakt, maar ze heeft het nooit aan de muur zien hangen. Ik heb het na haar dood van mijn vader gekregen en een prominente plek in de woonkamer gegeven.”

Het schilderij hangt op ooghoogte tegenover de deur van de woonkamer. De woonkamer betreden zonder naar de papegaaien te kijken is onmogelijk. „We hebben samen heel wat geborduurd. Gelukkig waren we tijdens ons moederdochteronderonsje. Ze stond ondanks haar ziektebeeld zo positief

in het leven.”

Tonnie heeft diverse keren bijna afscheid moeten nemen. „Ik denk dat ze door haar vrolijkheid en positiviteit nog een paar jaar extra heeft geleefd. De papegaaien stonden bij haar voor vrolijkheid (vanwege de kleuren) en voor het leven (vanwege het lawaai dat ze maken). In haar laatste levensjaren stonden ze voor haar gebrek aan vrijheid. De vrijheid die haar ontnomen was door haar ziekte.”

„Misschien een cliché, maar door het borduursel in een lijst te plaatsen, heb ik mijn moeder altijd bij me. Ik kijk elke dag naar het schilderij en denk dan aan de mooie en mindere perioden. Als ik naar de papegaai kijk, zie ik mijn moeder vol liefde en vrolijkheid. Hetgeen waar zij voor stond en ik voor sta.”

Wilt u ook in deze rubriek? Stuur dan een mail naar un.wonen@ad.nl